

INHOUD

Dankwoord	9
Voorwoord	11
Horen van God	13
Vrijheid vinden door gebed.....	25
Niveaus van gebed.....	39
Voorbede	51
Leven door de Geest.....	67
Als de hemel stil is	85
Intimiteit met God.....	103

*Voor mijn zoon, Karl, en voor zijn nieuwe vrouw, Rachel.
Jullie beginnen samen een nieuw leven.
Ik bid dat onze goede Heer jullie zal leiden en beschermen en dat
Hij naar zijn eeuwige rijkdom in al jullie
behoeften zal voorzien.*

Hoofdstuk 1

Horen van God

*Gebed is niet het overwinnen van Gods tegenzin,
maar grip krijgen op Gods wil.*

Toen ik net tot bekering was gekomen, werd mij verteld dat gebed van essentieel belang is om Gods stem te horen. Gebed was echter ook het meest frustrerende gedeelte van mijn vroegchristelijke ervaring.

Als Bijbelschool student las ik over grote Godsmannen, die per dag twee, drie of vier uur aan gebed wijdden, soms zelfs een hele nacht! En ik had al moeite met vijf minuten! Ik werkte in twee of drie minuten mijn gebedslijst af, om me dan vervolgens, op mijn horloge starend, af te vragen wat ik de komende twee minuten moest bidden. Bidden behoorde een gesprek met God te zijn, maar meestal leek het of ik tegen de muur sprak.

Mijn grootste strijd was mijn concentratie. Tijdens het bidden gebruikte ik een lijst met gebedspunten, maar allerlei gedachten probeerden mij af te leiden, geplande activiteiten vroegen mijn aandacht en ik werd voortdurend herinnerd aan mijn vele zwakheden. Ik was veel tijd kwijt met strijden tegen mijn vlees en het weerstaan van de duivel, omdat ik dacht dat hij mij af wilde houden van een toegewijd leven.

Veel christenen ervaren dezelfde strijd met gebed. Als bidden zo belangrijk is, waarom is het dan zo moeilijk?

Mijn strijd

In onze huisgroep hadden we de gewoonte om voor onze gebedstijd de stoelen in een kring te zetten. Soms ontstond er tijdens het bidden een bepaald patroon. Dat gebeurde als de tweede persoon die bad toevallig naast degene zat die als eerste gebeden had. Het was dan een ongeschreven regel dat we de hele kring rondgingen en iedereen om de beurt bad. Als iemand niet bad als het 'zijn beurt' was en ik de volgende in de kring was, vroeg ik me af wat ik moest doen: "Waarom bid hij niet? Weet hij niet dat het zijn beurt is? Is hij misschien nog aan het nadenken? Zal ik nog wachten of zal ik hem passeren en gewoon gaan bidden?" Als ik bijna aan de beurt was om te bidden, bad ik nooit mee met het gebed van mijn buurman. Ik was me vast aan het voorbereiden op mijn eigen gebed. Soms bad iemand een heel lang gebed en liet niets meer te bidden over voor de rest van de groep. Diegene had vast nooit gehoord dat lange gebeden voor in je eigen stille tijd zijn en korte gebeden voor in het openbaar.

Als jonge voorganger had ik strijd met het gebed op zondagochtend. Ik was me er pijnlijk van bewust dat ik niet tot God aan het bidden was, maar tegen de mensen sprak. Ik was me meer bewust van de aanwezigheid van de gemeente, dan van de aanwezigheid van God. Ik hoorde mezelf de wekelijkse aankondigingen bidden: "Lieve Heer, zegen onze gemeentepicknick van aankomende zaterdag om 9 uur in het stadspark. Help ons eraan te denken dat degenen van wie de achternamen beginnen met een A t/m G de salades meenemen." Dat was geen gebed, dat was een mededeling!

Een andere gemeenteleider bad lange gebeden in King-

James Engels. De tieners klokten zijn gebeden om te zien of hij zijn 11-minuten record zou verbreken. Wie van ons tweeën was het meest geestelijk?

Mijn vrouw en ik realiseerden ons dat gebed een belangrijk onderdeel is van het christelijke huwelijk. We besteedden daarom veel tijd aan het bedenken van onze gebedspunten. Je had ons moeten horen praten! “Laten we bidden voor dit...We moeten ook nog bidden voor dat...” Na een lange discussie over wat we moesten bidden, begonnen we met ons gebed. We gingen nogmaals de hele lijst af, alleen richtten we ons daarbij op God. Ik begon me af te vragen waar God was, toen we ons de eerste keer door de lijst heen werkten.

Ik weet dat God onze zwakke inspanningen accepteert, maar ik vraag me soms af wat Hij er van denkt. “Daar gaan ze weer de kring door.” of “Waarom betreft dat stel Mij niet in hun eerste discussie? Weten ze niet dat Ik alomtegenwoordig en alwetend ben?”

Ik wil geen grapjes maken over het gebed, maar waar is de geestelijke werkelijkheid gebleven in onze communicatie met God? Wat laten we zien als we in het openbaar bidden?

Een houding van dankbaarheid

Mijn gebedsleven veranderde radicaal toen ik een groep studenten les moest geven over gebed. Als voorbereiding op die lessen las ik het eerste gedeelte van een oud boek over gebed. Ik vond het theologisch correct en baseerde daar mijn boodschap op. Ik gebruikte de titel van elk hoofdstuk als onderwerp voor mijn lessen. Niet erg creatief, maar wel typisch iets voor een jonge voorganger, die nog niet kan putten uit zijn eigen wijsheid en ervaring. Het laatste hoofdstuk was getiteld “Hoe je door de Geest kunt bidden”. De avond voordat ik de studenten les ging geven over het

bidden door de Geest, had ik dat laatste hoofdstuk nog niet eens gelezen. Ik las het die avond door en had er daarna nog geen flauw idee van hoe ik door de Geest kon bidden. (Dit is geen kritiek op de schrijver van het boek!) Slechts een aantal uur later zou ik moeten lesgeven over iets wat ik niet kende in mijn eigen leven. Ik voelde me geestelijk bankroet. Als je zelf nog nooit in zo'n situatie bent geweest, laat me je dan vertellen dat zo'n moment een geweldige kans is voor een unieke ervaring met God.

Ik had de les over het bidden door de Geest bijna opgegeven en wilde overstappen naar plan B, namelijk het kijken van een film, die ik voor zulke momenten bewaard had, maar toen greep Jezus in! Het was bijna middernacht toen de Heer mijn gedachten begon te leiden. De reis door de bijbel, die ik die nacht maakte, werd één van de meest invloedrijke ervaringen in mijn leven. Als ik door de Geest wilde bidden, moest ik gevuld zijn met die Geest. Ik pakte mijn Bijbel en las Efeziërs 5:18-20.

“Bedrink u niet, want dat leidt tot uitpattingen, maar laat de Geest u vervullen en zing met elkaar psalmen, hymnen en liederen die de Geest u ingeeft. Zing en jubel met heel uw hart voor de Heer en dank God, die uw Vader is, altijd voor alles in de naam van onze Heer Jezus Christus.”

Daarna las ik een soortgelijk gedeelte in Kolossenzen 3:15-17: *“Laat in uw hart de vrede van Christus heersen, want daartoe bent u geroepen als de leden van één lichaam. Wees ook dankbaar. Laat Christus' woorden in al hun rijkdom in u wonen; onderricht en vermaan elkaar in alle wijsheid, zing met heel uw hart psalmen en hymnen voor God en liederen die de Geest u vol genade ingeeft. Doe alles wat u zegt of doet in de naam van de Heer Jezus, terwijl u God, de Vader, dankt door Hem.”*

Als Bijbelschool student had ik het 'laat de Geest u vervullen' en 'laat Christus' woorden in al hun rijkdom in u wonen' al bestudeerd, maar ik had niet eerder opgemerkt

dat beide waren verbonden met 'danken'. Ik sloeg de bladzijde in mijn Bijbel om naar Kolossenzen 4:2: "Blijf bidden en blijf daarbij waakzaam en dankbaar." Daarna las ik Filippenzen 4:6: "Wees over niets bezorgd, maar vraag God wat u nodig hebt en dank Hem in al uw gebeden." Deze ontdekking maakte me opgewonden. Ik bladerde door naar 1 Tessalonicenzen 5:17-18: "Bid onophoudelijk, dank God onder alle omstandigheden, want dat is wat Hij van u, die één bent met Christus Jezus, verlangt."

Gebed en dankzegging bleken onlosmakelijk met elkaar verbonden te zijn. Zoals een klein kind steeds weer een pakje onder de kerstboom vindt - en nog één... en nog één... - begon ik Paulus' ervaringen in deze hoofdstukken te onderzoeken. Dit is wat ik gevonden heb: *"Daarom, en ook omdat ik gehoord heb over uw geloof in Jezus, de Heer, en over uw liefde voor alle heiligen, dank ik God onophoudelijk voor u en noem ik u in mijn gebeden."* Efeziërs 1:15-16

"Ik dank mijn God altijd wanneer ik aan u denk, telkens wanneer ik voor u allen bid. Dat doe ik vol vreugde." Filippenzen 1:3-4

"In al onze gebeden danken wij God, de Vader van onze Heer Jezus Christus, voor u." Kolossenzen 1:3

"Wij danken God altijd voor u allen: wij noemen u onophoudelijk in onze gebeden." 1 Tessalonicenzen 1:2

"Allereerst vraag ik dat er voor alle mensen gebeden wordt, dat er smeekbeden, voorbeden en dankgebeden voor hen worden uitgesproken." 1 Timoteüs 1:3

"Ik dank mijn God altijd wanneer ik u in mijn gebeden noem." Filemon 1:4

Ik vroeg me af of er ook in het Oude Testament een verband was tussen gebed en dankzegging. De Heer herinnerde me aan Psalm 95:

"Kom, laten wij jubelen voor de Heer, juichen voor onze rots, onze

redding. Laten wij Hem naderen met een loflied, Hem toejuichen met gezang. De Heer is een machtige God, een machtige koning, boven alle goden verheven. Hij houdt in zijn hand de diepten der aarde, de toppen van de bergen behoren Hem toe, van Hem is de zee, door Hem gemaakt, en ook het droge, door zijn handen gevormd. Ga binnen, laten wij buigen in aanbidding, knielen voor de Heer, onze maker. Ja, Hij is onze God en wij zijn het volk dat Hij hoedt. De kudde door zijn hand geleid. Luister vandaag naar zijn stem.” Psalm 95:1-7

Gods stem horen

We moeten Gods aanwezigheid binnenkomen met dankzegging, want Hij is een grote God en heeft geweldige dingen voor ons gedaan. We verdienden allemaal de dood, maar God heeft ons eeuwig leven gegeven. Die avond dat ik Gods Woord las, trokken de laatste vijf woorden speciaal mijn aandacht: “Luister vandaag naar zijn stem.” Ik weet nog dat ik dacht: “Ik zou vandaag heel graag zijn stem willen horen!” Misschien hoorde ik zijn stem niet, omdat ik niet met dankzegging in zijn aanwezigheid was gekomen of misschien hoorde ik zijn stem niet, omdat ik niet goed luisterde.

Veel mensen in het Oude Testament ontdekten via een harde leerschool dat geklaag niet de zegen van God brengt. In Psalm 95:7 staat het Hebreeuwse woord ‘shema’, dat betekent: horen om te gehoorzamen. In Hebreeën 4:7 wordt deze Psalm geciteerd, met daarbij de aansporing om niet koppig te zijn als je Gods stem hoort. Hebreeën 4 geeft instructies over de ‘sabbatsrust’. Het is een aansporing om niet langer te vertrouwen op onze eigen werken, maar te vertrouwen op Gods werk.

Mijn gebedsleven werd niet bepaald getypeerd door ‘rusten in het volbrachte werk van Jezus’. ‘In Jezus’ naam’ was alleen maar een zin aan het einde van mijn zelfbedachte gebeden. Die avond beleed ik de Heer dat mijn gebeden meestal werken van het vlees waren en dat ik niet altijd

met een houding van aanbidding en dankzegging bij Hem was gekomen.

Door God geleidde gebeden

De Heer had die bewuste avond nog veel meer voor mij in petto. Ik las Romeinen 8:26-27:

“De Geest helpt ons in onze zwakheid; wij weten immers niet wat we in ons gebed tegen God moeten zeggen, maar de Geest zelf pleit voor ons met woordloze zuchten. God die ons doorgrondt, weet wat de Geest wil zeggen. Hij weet dat de Geest volgens zijn wil pleit voor allen die Hem toebehoren.”

Menselijk gesproken weten we niet hoe en waarvoor we moeten bidden. Maar de Heilige Geest weet het wel en Hij komt onze zwakheid te hulp. Het Griekse woord dat hier gebruikt is voor ‘helpen’ is ‘sunantilambano’, een fascinerend woord. Het woord voor ‘nemen’ zit hierin verwerkt. Anders gezegd, het woord ‘helpen’ in Romeinen 8:26 betekent zoveel dat de Heilige Geest naast ons komt staan en ons meeneemt. De Heilige Geest verbindt ons met God. Hij bidt namens ons. Het gebed dat Heilige Geest ons ingeeft om te bidden, is een gebed dat God de Vader altijd beantwoordt.

Actief luisteren

Hoe komt de Heilige Geest onze zwakheid te hulp? Ik wist het die avond nog niet zeker, maar ik probeerde iets. Ik bad: ‘Oké, Heer, ik leg mijn lijst weg en ik ga er van uit dat alles wat tijdens het bidden mijn gedachten binnenkomt, van U afkomstig is of door U is toegestaan. Ik laat mijn gebed door U leiden.” Ik bad voor alles waar ik aan moest denken. Als ik aan verleidelijke dingen dacht, praatte ik met God over die zwakheid in mijn leven. Als de drukte van de dag mijn

gedachten vasthield, besprak ik mijn plannen met God. Zo behandelde ik werkelijk elke gedachte. Ik was niet passief; ik liet mijn gedachten geen controle over me krijgen. Ik hield het schild van geloof op, dat mij beschermde tegen satans brandende pijlen. Ik was actief bezig om iedere gedachte krijgsgevangene te maken en te onderwerpen aan Christus (2 Korintiërs 10:5).

Als je geen verantwoordelijkheid neemt voor je gedachten, kunnen dwaalgeesten uiteindelijk je gedachten beïnvloeden. Paulus waarschuwt ons daarvoor: *“Maar de Geest zegt nadrukkelijk dat in de eindtijd sommigen het geloof zullen verlaten, doordat ze luisteren naar dwaalgeesten en naar wat demonen hun leren”* (1 Timoteüs 4:1). Paulus schreef het ook zo: *“Alleen vrees ik, dat zoals Eva door de slang op sluwe wijze bedrogen werd, uw gedachten worden weggelokt van de oprechte en zuivere toewijding aan Christus”* (2 Korintiërs 11:3).

Als mijn gedachten onwaar of slecht waren (lasterlijk, bedrieglijk, beschuldigend of verleidelijk) geloofde ik ze niet. Ik bracht ze naar de Heer en stelde ze bloot aan zijn Woord. Het maakt helemaal niets uit of onze gedachten van een externe bron, uit onze herinneringen of van een dwaalgeest komen, we zijn er verantwoordelijk voor om elke gedachte te onderwerpen aan Christus. God staat het kennelijk toe als satan onze gedachten probeert te beïnvloeden. Uit ervaring weet ik dat zulke gedachten vaak gericht zijn op de zwakke plekken of zonden waarover we nog niet helemaal eerlijk zijn geweest tegen God. In feite staat God het toe dat we door satan worden lastiggevallen, totdat we onze moeiten bij Hem brengen en Hij het op kan lossen.

Eerlijk zijn tegen God

In het verleden probeerde ik slechte gedachten weg te schuiven ... zonder succes trouwens. Toen ik ze in het

licht begon te brengen, was ik verbaasd hoe bevrijdend dat was. Alle gedachten die ik tijdens mijn gebeden had geprobeerd te verdringen, waren zaken waarvan God wilde dat ik er mee af zou rekenen. Hij wilde me bewust maken van de dingen die onze relatie beïnvloedden. Als ik nu verleidelijke of beschuldigende gedachten heb, deel ik ze eerlijk met God en probeer mijn menselijke zwakheid niet langer te verbergen.

Als je ook op deze manier gaat bidden, zul je ontdekken hoe persoonlijk God werkelijk is. In Hebreeën 4:7 wordt het 'Horen jullie vandaag zijn stem' gevolgd door een waarschuwing: 'wees dan niet koppig'. Wanneer je een gedachte hebt die je liever niet onder ogen ziet, kom je makkelijk in de verleiding om van onderwerp te veranderen en terug te vallen op je oude gebedslijst. Vraag je dan maar af waarom God het toestaat dat je deze moeilijke gedachten hebt. Er kunnen veel persoonlijke dingen zijn, die moeilijk zijn om met God te delen, maar God kent onze gedachten al (zie Hebreeën 4:12-13). Waarom zouden we dan niet eerlijk tegen Hem zijn? Als God onze gebedslijst zou samenstellen, zou Hij beginnen met die zaken die onze relatie met Hem verstoren.

In de jaren dat ik het bovenstaande heb onderwezen op de Bijbelschool, heb ik honderden studenten uitgedaagd om een les van 45 minuten te gebruiken om naar buiten te gaan en te praten met God. Dat was veel langer dan de dagelijkse stille tijd van de meeste studenten. Ik vroeg hen om God eerst te danken voor alles wat Hij voor hen had gedaan en moedigde ze aan om eerlijk af te rekenen met elke gedachte die ze te binnen zou schieten. Ik gaf hen verder de opdracht dat, als ze nergens aan moesten denken, ze God moesten blijven danken voor zijn goedheid of in de Bijbel moesten lezen. Veel studenten kwamen met geweldige verhalen terug. Sommigen vertelden dat er in die 45 minuten meer gebeurd was, dan in al hun eerdere gebeden samen. Sommige studenten rekenden af met persoonlijke zaken,

die ze nog nooit eerder met God hadden besproken. Een Aziatische student vertelde dat hij voor het eerst beseftte dat God hem riep om in China het evangelie te verkondigen. Voor bijna iedere student was het een verfrissende ontmoeting met de liefdevolle, hemelse Vader.

Toen ik dit zelf begon toe te passen, vond ik een nieuwe vrijheid om in Gods aanwezigheid te zijn. Ik had niet het gevoel dat ik iets moest zeggen of een eenzijdige conversatie in gang moest houden. Het was werkelijk verfrissend om eenvoudigweg in de stilte te zijn, soms langer dan een uur. Ik ontdekte ook dat mijn gebedstijd niet stopte als ik op stond om iets te doen. Ik leerde om zonder ophouden te bidden en voortdurend in de aanwezigheid van God te zijn. Als ik op mijn fiets naar de kerk reed, bad ik voor de mensen in de huizen waar ik langs reed. De alomtegenwoordige God was altijd bij me en ik werd me daar steeds meer van bewust.

God verlangt naar een intieme relatie met ons

Gemeenschap hebben met God is geen abstract, theologisch begrip; het is het hebben van een levende relatie. Johannes schreef: *“Maar gaan we onze weg in het licht, zoals Hijzelf in het licht is, dan zijn we met elkaar verbonden en reinigt het bloed van Jezus, zijn Zoon, ons van alle zonden”* (1 Johannes 1:7). Onze weg in het licht gaan, betekent echter niet dat we in moreel opzicht volmaakt zijn, want het volgende vers zegt: *“Als we zeggen dat we de zonden niet kennen, misleiden we onszelf en is de waarheid niet in ons.”* Nee, onze weg in het licht gaan is veeleer bewust kiezen voor een leven in morele overeenstemming met God.

Volwassen christenen belijden hun zonden aan God. Je zonden belijden aan God, is leven in overeenstemming met God. We belijden onze zonden namelijk niet om vergeven te worden. We zijn immers al vergeven als we geloven dat

Jezus voor ons aan het kruis stierf. Nee, we belijden onze zonden om onze intieme relatie met God niet te verstoren. Juist omdat we zijn vergeven, is het mogelijk om eerlijk tegen Hem te zijn over ons huidige morele leven. Wat betreft het belijden van onze zonden: onze eeuwige bestemming staat niet op het spel, maar onze dagelijkse overwinning wel. We hoeven ons bij God niet beter voor te doen dan we zijn, in de (valse) hoop dat Hij ons zal accepteren. Omdat we zijn kinderen zijn, zijn we geaccepteerd en daarom kunnen we eerlijk tegen Hem zijn.

Toch vinden we het vaak moeilijk om eerlijk tegen Hem te zijn. We moeten ons dan bedenken dat Hij ons zijn liefde toonde toen Hij Jezus stuurde om in onze plaats te sterven (Romeinen 5:8). Zijn liefde en vergeving zijn onvoorwaardelijk. God is onze Vader, maar net zoals elke andere goede ouder, houdt Hij niet van mopperende en klagende kinderen. Zeker niet omdat Hij zijn eniggeboren Zoon voor ons gegeven heeft. Hij is niet geïnteresseerd in onze gebedslijsten als we Hem niet vertrouwen en gehoorzamen. Hij helpt ons niet om onze eigen koninkrijkes te ontwikkelen, want we zijn geroepen om zijn koninkrijk te vestigen. Degenen die zijn koninkrijk zoeken en met dankzegging voor zijn aangezicht komen, zullen in tijden van nood genade vinden.

“Want de Hogepriester die wij hebben is er een die onze zwakheden kan meevoelen, juist omdat Hij, net als wij, in elk opzicht op de proef is gesteld, met dit verschil dat Hij niet vervallen is tot zonde. Laten we dus zonder schroom naderen tot de troon van de Genadigde, waar we telkens als we hulp nodig hebben barmhartigheid en genade vinden.” Hebreeëën 4:15-16

“Laten we God naderen met een oprecht hart en een vast geloof, nu ons hart gereinigd is, wij van een slecht geweten bevrijd zijn en ons lichaam met zuiver water is gewassen.” Hebreeëën 10:22

Vragen en discussiepunten

1. Maak een lijst met redenen waarom jij het moeilijk vindt om te bidden in je eigen stille tijd, samen met je partner, in een kleine groep of tijdens je bediening.
2. Welke houding heeft Paulus ten opzichte van gebed?
3. Waarom opent een houding van dankbaarheid je hart voor Gods stem?
4. Wat voor soort gebeden beantwoordt God de Vader altijd? Waarom is dit bemoedigend?
5. Waarom moet je tijdens het bidden elke gedachte krijgsgevangene maken en aan Christus onderwerpen?
6. Wat is het potentiële gevaar als je passief je gedachten gelooft? (Zie 1 Timoteüs 4:1; 2 Korintiërs 11:3)
7. Wat gebeurt er met ons gebedsleven als we niet eerlijk zijn tegen God?
8. Waarom kunnen we helemaal eerlijk zijn tegen onze hemelse Vader zonder ons door Hem veroordeeld te voelen?

Hoofdstuk 2

Vrijheid vinden door gebed

Gebed is niet het aandragen van argumenten om God over te halen om op onze manier te werken, maar het is een oefening waarin wij de Heilige Geest toelaten om ons op zijn manier te laten werken.

Leonard Ravenhill

Toen ik nog les gaf op de Bijbelschool vroeg een voorganger mij eens of ik advies wilde geven aan een lid van zijn gemeente. Het ging om een jongeman, die stemmen hoorde en worstelde met de gevolgen van onopgeloste conflicten. Ik vertelde de voorganger dat ik het alleen wilde doen, als hij met deze jongeman mee zou komen, omdat ik hem zelf daarna niet verder zou kunnen begeleiden. De drie uur durende sessie had niet beter kunnen verlopen. De jongeman ging weg zonder stemmen en afleidende gedachten. De vrede van God was in zijn hart en zijn denken gekomen. De voorganger was verheugd over het resultaat, maar totaal verrast over het proces. Waarom? De jongeman was immers vrijgekomen door zijn eigen gebeden, niet door die van mij. De voorganger merkte op: "Wat ben ik in een valkuil getrapt. Elke zondag vragen er mensen aan

me of ik voor ze wil bidden. Natuurlijk doe ik dat, zoals een goed voorganger betaamt, maar ik heb de individuele verantwoordelijkheid van deze mensen om zelf te bidden over het hoofd gezien.”

Als een persoon met een nood een ander vraagt om voor hem te bidden, hoe vaak resulteert zo’n gebed dan in een geweldige gebedsverhoring? Ik zal eerlijk zijn: ik heb op die manier niet veel verhoringen meegemaakt. Ik geloof dat daar een goede reden voor is... en dat heeft weinig te maken met mijn gaven, roeping of geestelijke volwassenheid.

Onze verantwoordelijkheid in gebed

Er is slechts één gedeelte in de Bijbel, dat heel duidelijk vertelt wat we moeten doen als we ziek zijn of lijden. We lezen dat in Jakobus 5:13-18. Let op hoe deze passage begint: *“Als één van u het moeilijk heeft, laat hij bidden.”* Aan het begin van dit proces wordt er van degene die lijdt, verwacht dat hij zelf bidt. Ik kan jouw gebed niet voor jou bidden, noch iemand anders. Begrijp me niet verkeerd, ik geloof wel in voorbede, maar niet als vervanging voor iemands persoonlijke verantwoording om te bidden.

Toen ik mensen begon te helpen om hun persoonlijke en geestelijke noden op te lossen en hun vrijheid in Christus te ervaren, liep ik vaker wel dan niet vast in het proces. Ik kende de oorzaak van hun problemen niet, maar ik wist wel dat God het wist en dat alleen Hij het antwoord op hun problemen was. Ik de loop der jaren heb ik veel mensen verteld, dat ik niet wist hoe ik ze moest helpen, maar dat God het wel wist en dat we samen naar Gods antwoord konden zoeken. Het was mijn deel om aan God wijsheid voor die andere persoon te vragen, want Jakobus schreef: *“Komt één van u wijsheid tekort? Vraag God erom en Hij, die aan iedereen geeft, zonder voorbehoud en zonder verwijt, zal u*

wijsheid geven" (Jakobus 1:5).

Ik herinner me dat ik tijdens een bepaald gebed met iemand zeker vijftien minuten in stilte heb gewacht op Gods leiding. Steeds vaker bekreep me de vraag: "Waarom zou ik God om wijsheid en leiding voor iemand anders vragen en vervolgens verwachten dat Hij mij vertelt wat het antwoord is? Waarom moedig ik die ander niet aan om zelf wijsheid en leiding te vragen aan God?" Het bovenstaande gedeelte uit Jakobus zegt niets over het vragen van wijsheid door iemand anders. De instructie is dat alle gelovigen dit zelf aan God moeten vragen. De mensen die ik probeerde te helpen waren kinderen van God en ze hadden allemaal dezelfde toegang tot de hemelse Vader als ik.

Paulus verklaarde: *"Want er is maar één God, en maar één middelaar tussen God en mensen, de mens Christus Jezus"* (1 Timoteüs 2:5). Christenen hebben nooit de opdracht gehad om te functioneren als mediums, zoals in de New Age. Ik ken geen enkel gedeelte in het Nieuwe Testament, dat een gelovige instructies geeft om God namens andere gelovigen iets te vragen. (Er zijn wel gedeelten over voorbede, maar dat bekijken we in het volgende hoofdstuk.)

Kinderen van God worden uitgenodigd om zelf God te zoeken. Ter illustratie: stel dat je twee zonen hebt en de jongste vraagt steeds aan zijn oudere broer of hij jou - namens hem - iets wil vragen. "Wil jij aan papa vragen of ik naar de bioscoop mag? Wil je aan papa vragen of ik geld mag?" Wat zou een goede vader tegen zijn oudste zoon zeggen? Waarschijnlijk iets in deze trant: "Zeg tegen je broer dat hij zelf bij mij moet komen." Er bestaat niet zoiets als een betekenisvolle tweedehands-relatie, en zeker niet in de familie van God. Elke wedergeboren christen heeft een persoonlijke relatie met zijn hemelse Vader.

De vrijmoedigheid hebben om Gods aanwezigheid binnen te gaan

Waarom denken sommige mensen in de kerk toch dat andere mensen een grotere toegang tot God hebben dan

zij? Zulke gedachten kunnen een overblijfsel zijn van het Rooms-katholieke geloof uit de tijd voor de Reformatie. Mensen werden toen aangespoord om iemand met een hogere maatschappelijke positie te betalen om voor hen te bidden. Er werden toen ook 'aflaten' verkocht. Door het kopen van een (dure) aflaat hoopte iemand dat zijn zonden werden kwijtgescholden. Maarten Luther kwam in opstand tegen deze handel in aflaten en onderwees het priesterschap van elke gelovige (de Reformatie). Kinderen van God zijn per definitie 'heiligen'. Toch zijn er nog altijd Katholieke priesters en Protestantse geestelijken die menen dat zij een grotere toegang hebben tot de Vader en dat hun gebeden meer effect hebben vanwege hun positie in de kerk, hun sociale status of hun gaven - of die toestaan dat de mensen zo denken. Volgens Paulus hebben wij door ons geloof allemaal vrij toegang tot God (Efeziërs 3:12). De schrijver van de Hebreeënbrief zegt het zo:

"Broeders en zusters, dankzij het bloed van Jezus kunnen we zonder schroom binnengaan in het heiligdom, omdat Hij voor ons met zijn lichaam een weg naar een nieuw leven gebaad heeft, door het voorhangsel heen. We hebben nu een hogepriester die dienst doet in het huis van God. Laten we God dan naderen met een oprecht hart en een vast geloof, nu ons hart gereinigd is, wij van een slecht geweten bevrijd zijn en ons lichaam met zuiver water is gewassen." Hebreeën 10:19-22

Met God verbonden zijn door berouw

Voor sommige mensen is het bovenstaande geen geestelijke kwestie, maar een morele. Vanwege hun leefstijl of daden denken ze dat God niet naar hun gebeden zal luisteren of ze zal beantwoorden. Ze vragen daarom iemand anders om voor hen te bidden, omdat ze denken dat God wel naar die ander zal luisteren. Eigenlijk hebben ze gedeeltelijk gelijk. De psalmist schreef: "Had ik kwaad in mijn hart gevonden, de Heer had mij niet gehoord" (Psalm 66:18). Zolang